

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres, 20 d'abril de 2016

15. Les llàgrimes de la pecadora obtenen el perdó (cf. Lc 7,36-50)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui volem insistir en un aspecte de la misericòrdia ben representat en el passatge de l'Evangelí de Lluc que hem escoltat. Es tracta d'una cosa que li va passar a Jesús mentre que era convidat d'un fariseu anomenat Simó. Aquest havia volgut convidar Jesús a casa seva perquè havia sentit parlar bé d'ell com d'un gran profeta. I mentre eren asseguts per dinar, va entrar una dona coneguda de tots a la ciutat com una pecadora. Aquesta, sense dir paraula, s'ajup als peus de Jesús i es posa a plorar; les seves llàgrimes banyen els peus de Jesús i els hi eixuga amb els seus cabells, després els besa i els ungeix amb un oli perfumat que ella havia portat.

Destaca la comparació entre les dues figures: la de Simó, el servidor zelós de la llei, i la de l'anònima dona pecadora. Mentre el primer jutja els altres fixant-se en les aparences, la segona amb els seus gestos expressa amb sinceritat el que té al cor. Simó, com que ell havia convidat Jesús, no es vol comprometre ni complicar-se la vida amb el Mestre; la dona, en canvi, confia plenament en ell amb amor i amb veneració.

El fariseu no comprèn que Jesús es deixi «contaminar» pels pecadors. Ell pensa que si fos realment un profeta els hauria d'identificar i mantenir-los ben lluny, com si fossin leprosos, per a no quedar contaminat. Aquesta actitud és típica d'una manera d'entendre la religió, i està motivada pel fet que Déu i el pecat s'oposen radicalment. Però la Paraula de Déu ens ensenya a distingir entre el pecat i el pecador: amb el pecat no hi pot haver tractes, però els pecadors —és a dir, tots nosaltres!— som com malalts que s'han de curar, i per curar-los cal que el metge s'hi apropi, els visiti, els toqui. I naturalment el malalt, per a ser guarit, ha de reconèixer que necessita el metge!

Entre el fariseu i la dona pecadora, Jesús es posa del costat d'aquesta última. Jesús, lliure de prejudicis que impedeixen que s'expressi la misericòrdia, la deixa fer. Ell, el Sant de Déu, es deixa tocar per ella sense tenir por de quedar contaminat. Jesús és lliure, perquè és a prop de Déu, que és Pare misericordiós. I aquesta proximitat amb Déu, Pare misericordiós, dóna a Jesús la llibertat. De fet, entrant en relació amb la pecadora, Jesús posa fi a la condició d'aïllament al qual el judici desprietat del fariseu i dels seus conciutadans —que l'explotaven— la condemnava: «Els teus pecats et són perdonats» (v. 48). La dona ara pot marxar «en pau». El Senyor ha vist la sinceritat de la seva fe i de la seva conversió; per això davant de tots proclama: «La teva fe t'ha salvat» (v. 50). Per una part hi ha la hipocresia del doctor de la llei, per una altra part, la sinceritat, la humilitat i la fe de la dona. Tots nosaltres som pecadors, però tantes vegades caiem en la temptació de la hipocresia, de creure'ns millors que els altres, i diem: «Mira el teu pecat...» Tots nosaltres, en comptes de mirar el nostre pecat, les nostres caigudes els nostres errors, hem de mirar el Senyor. Aquesta és la línia de salvació: la relació entre «jo» pecador i el Senyor. Si jo em considero just, aquesta relació de salvació no es dóna.

En aquest punt, un estupor encara més gran s'apodera de tots els comensals: «Qui és aquest que fins i tot perdona pecats?» (v. 49). Jesús no dóna una resposta explícita, però la conversió de la pecadora tots la tenen a la vista i demostra que en ell resplendeix el poder de la misericòrdia de Déu, capaç de transformar els cors.

La dona pecadora ens ensenya la relació entre fe, amor i agraïment. Li han estat perdonats «molts pecats» i per això estima molt; en canvi «aquell a qui poc és perdonat, estima poc» (v. 47). També el mateix Simó ha d'admetre que estima més aquell a qui se li ha perdonat més. Déu ens ha posat a tots en el mateix misteri de misericòrdia; i d'aquest amor, que sempre ens va al davant, tots nosaltres aprenem a estimar. Com recorda sant Pau: «En ell [Crist], per la seva sang, hem obtingut la redempció, el perdó dels nostres pecats. La riquesa de la gràcia de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha omplert de tota saviesa i intel·ligència» (Ef 1,7-8). En aquest text, la paraula *gràcia* és pràcticament sinònim de *misericòrdia*, i diu que *s'ha desbordat*, és a dir més del que esperem, perquè implementa el pla de salvació de Déu per a cada un de nosaltres.

Estimats germans, reconeguem el do de la fe, donem gràcies al Senyor pel seu amor tan gran i immerescut! Deixem que l'amor de Crist es vessi sobre nosaltres: en aquest amor el deixeble es basa i en ell es fonamenta; amb aquest amor cadascú es pot nodrir i alimentar. Així, en l'amor agraït que nosaltres vessem sobre els nostres germans, en les nostres cases, en família, en la societat, es comunica a tots la misericòrdia del Senyor.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada